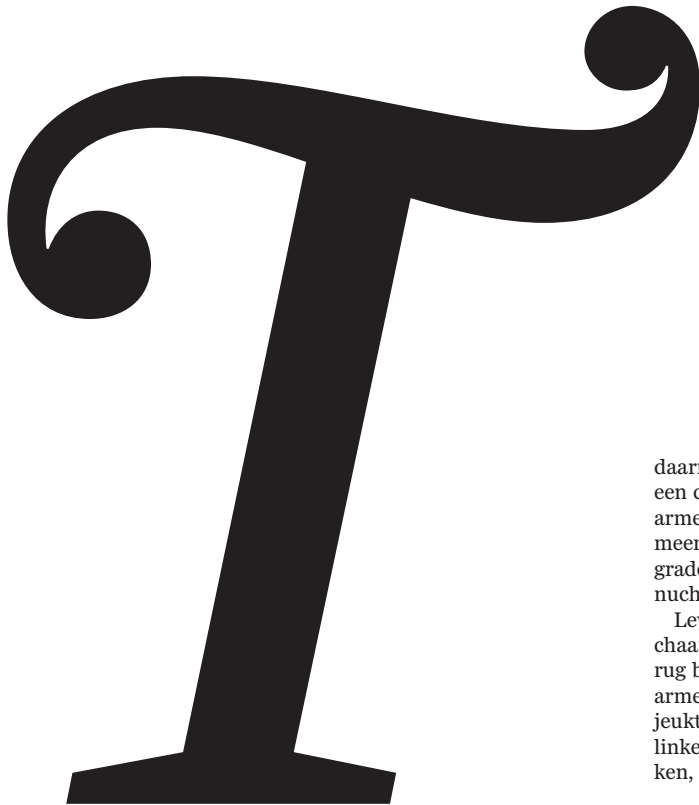

Tongstrelend

Vanaf de jaren '60 schreef hij zo ongeveer de helft van alle Nederlandstalige erotische verhalen, schat de 'tongschrijver'. Nu is het tijd voor zijn laatste verhaal.

Tekst: Ingmar Heytze

Terwijl de aarde kantelde greep ik me vast aan een muur van veel te gladde tegeltjes. In een sterk vertraagde beweging zag ik het vliegje in een van de urinoirs steeds dichterbij komen. Ik deed een greep naar de bak om van koers te veranderen. Dat lukte, maar ik brak wel mijn arm. Met mijn andere arm probeerde ik mijn val te breken. Dat lukte nog veel beter; ik brak niet alleen mijn val, maar ook mijn tweede arm.

Het is waar dat de tijd bevriest als je valt. Terwijl je lijf in slow motion op weg is naar de aarde, werkt je geest juist op lichtsnelheid. In mijn beleving ging de val zo langzaam, dat ik achteraf niet begrijp dat ik niet wat minder ongelukkig terecht kwam. Mijn geest had meer dan genoeg tijd om tijdens de val nog even koffie te gaan drinken, boodschappen te doen, thuis een peertje in te draaien en geeuwend terug te sloffen naar mijn lichaam, nog voordat het de grond raakte. Dat lichaam deed, op zijn beurt, niets anders dan als een overrijp stuk fruit tegen de betonnen vloer van de toiletgroep van hardrockcafé De Lepelaar slaan. Daar bleef het liggen, met uitzicht op de onderkant van de pispakken, en gilde van de pijn.

Twee armen, één val. Het afstapje was nog geen halve drempel hoog. Was ik dronken geweest, dan was ik waarschijnlijk gewoon als een zoutzak voorover gevallen en

daarna ongedeerd opgestaan. Nu leefde ik zes weken als een cartoonfiguur, met twee witte kokers waarin mijn armen ergens moesten zitten. De ene koker stak min of meer recht naar voren, de andere hing in een bocht van 80 graden langs mijn lichaam. Dat krijg je er nou van, van nuchter blijven.

Leven zonder armen valt niet mee. Je gaat andere lichaamsdelen die het nog wél doen, meer waarderen. Mijn rug bijvoorbeeld, die jeukte op plekken die ik met gezonde armen al nauwelijks had kunnen bereiken. Die armen jeukten zelf ook, onder het gips, tot in de botten van mijn linkerarm, waar een pin in stak die ik ook al voelde jeukten, diep vanbinnen, waar geen mens zich krabben kan.

Alsof de duvel ermee speelde, zat ik tot mijn nek in de deadlines. Ik schreef geen dingen waar je rijk of bekend van wordt, maar ik heb bijna veertig jaar kunnen leven van mijn pen.

Herinner
je je de boekjes
onder je bed nog, uit
de gelukkige tijd dat
porno nog iets was
voor stiekem onder
de dekens?

Inmiddels is mijn stiel verbleekt tot een soort oud ambacht; en het was al nooit meer dan smoezelig.

Herinner je je – als je oud genoeg bent, tenminste – de boekjes onder je bed nog, met smalende schaamte gekocht bij de sigarenboer, in de gelukkige tijd dat porno nog iets was voor stiekem onder de dekens en de toonbank? De kans dat in zo'n boekje een verhaal van mij staat, is vrij groot.

Ik weet niet zeker hoeveel collega's ik had, want iedereen schreef natuurlijk onder een andere naam, maar ik

denk dat ik vanaf eind jaren '60 misschien wel

de helft van alle Nederlandstalige erotische verhalen in dat soort boekjes heb verwekt. Ik heb, onder een dozijn verschillende schuilnamen, bijna drie generaties jongens en truckchauffeurs hun seksualiteit helpen ontwikkelen. Het is een genre en ik was er goed in. Ik ben er niet trots op en ik schaam me er niet voor. Zoals Bill Haley ooit zei toen iemand hem vroeg waarom hij zoiets primitiefs als rock-'n-roll maakte: *'Hey man, it's a living.'*

Je moet niet denken dat ik de hele dag lag te neuken met alles wat maar een hartslag had. Juist niet. Heb je ooit

Je zakt onderuit als ik kniel om met mijn lippen te verdwalen in het bitterzoete doolhof onderaan je buik

een snackbarhouder friet zien eten? Hoeveel windkussens denk je dat een winkelier in feestartikelen thuis heeft? Ik schreef het alleen maar op, ik werd al moe van de gedachte dat ik het allemaal ook nog eens zou moeten doen. Mijn eigen seksleven was op zijn best onopmerkelijk te noemen.

Andere schrijvers kunnen alles behalve een behoorlijke seksscène schrijven. Ik ben een mindfucker, ik kan juist niets anders schrijven. Iedereen kan wel iets en toevallig kan ik dit: verhaaltjes schrijven die ongeveer dezelfde staat van beduimeldheid hadden als de foto's waar ze tussen stonden. Het is een tragische misvatting dat seksverhalen per se vijftig tinten spannend, uitdagend, versluisd, literair moeten zijn. Seks is hard, grof, plat en ranzig, en zo moet je er ook over schrijven. Is seks vies? Als het goed gebeurt wel. Dat was althans mijn mening. Maar misschien was het juist daarom dat ik zelf zo weinig échte seks had.

Goed. Ik zat dus thuis, zonder seks of inkomsten, maar mét een stel deadlines en twee stijve armen. Schrijven, op de momenten dat het een beetje wil lukken, is jezelf een verhaal dicteren dat zo snel gaat, dat je vingers je gedachten nauwelijks bijhouden. Nadat ik een toetsenbord had verspeeld met de eerste 'i' van de zin 'Dit is een test', was me duidelijk dat ik niet zou leren typen volgens het twee-gipsenarmensysteem.

De thuishulp, type slagvaste blondine met grote handen, was wel bereid een stukje voor me in te tikken. Ik weet niet precies wat er in me voer, maar ik besloot het over een andere boeg te gooien. Iets minder flamoezen waarin eindeloos stijve heipalen rondstampen, iets meer poëzie. Ik haalde diep adem en dicteerde: 'Je zakt iets onderuit als ik kniel om met mijn lippen, tong en handen te verdwalen in het bitterzoete doolhof onderaan je buik. Ik zoek een weg door heuvels, duinen, proef de vruchten onderweg, ik trippel langs je venusheuvel, strijk met lichte vingertoppen langs je koele, roze lippen die voorzichtig wijken en ik lik je lila rozenknop tot je mijn hoofd met beide handen beetpakt en tussen je benen duwt alsof ik weer de gang naar binnen maken moet, mijn hele wezen weggeborgen in een vrouw. Je kronkelt, hijgt en kreunt dat ik er bijna ben, je stamelt tot het allerzachtste samentrekt onder mijn tong, we vallen samen door het donker, we vergaan met man en muis, we lijden schipbreuk in de tijd..'

Ze had volgens mij nog geen twee regels van mijn beoog ingetikt. Een paar seconden keek ze me peinzend

aan. Toen trok ze met een zakelijk gebaar haar panty naar beneden en liep naar de bureaustoel waar ik in zat. Ze boog zich over me heen – mijn verwaarloosde pik werd direct wakker – en duwde de hendel van de gasveer omlaag, zodat mijn hoofd ter hoogte van haar kruis uitkwam.

Wat er verder gebeurde moet je maar eens nalezen in een vies boekje, als je er nog ergens een kunt vinden. Laten we het er op houden dat ik die dag ontdekte dat je met je tong meer kan dan verhaaltjes dicteren, en dat me dat kennelijk ook goed afgaat.

Bij de deur draaide ze zich om en zei met twinkelende ogen: 'Ik zal je aanbevelen bij mijn vriendinnen.' En zo werd ik, in navolging van de mond- en voetschilders van wie ik elk jaar hetzelfde kaartensetje krijg dat ik ongeopend bij het oud papier donder, de eerste kut- en tong-schrijver van Nederland.

Dat is nu alweer vijftien jaar geleden. Mijn typistes zijn niet te tellen op de vingers van mijn handen, die al lang weer prima werken, maar waarmee ik nooit meer een toetsenbord heb aangeraakt. Alle bladen waarvoor ik schreef zijn over de kop, verdampt in websites, waarop mensen alles willen zien behalve teksten die je moet lezen om je opwinding mee te voeden. Ze bekijken het maar. Ik schrijf alleen nog voor mezelf en voor mijn typistes.

Het wordt tijd voor mijn laatste verhaal. Ik weet al precies wat het moet worden: een ode aan de tong, mijn eigen vrouwde tong, die elke vraag in mijn leven heeft gesteld en elk antwoord heeft gegeven. Mijn tong, die de toegang tot de wereld heeft geopend toen mijn lichaam het even niet kon. Mijn tong die, dat weet ik zeker, nog brandt tussen de benen van de vrouwen die zich voor hem openvouwden. Mijn tong, die me heeft laten proeven wat het eigenlijk was waar ik al die tijd over heb geschreven. Mijn tong, die me verbindt met de plek waar alle leven vandaan komt. Mijn tong, waardoor ik op goede dagen nauwelijks voel waar mijn mond begint en waar de kut van de typiste van dat moment ophoudt. Mijn tong, die zich heeft genesteld in de herinneringen van al mijn ex-typistes – herinneringen die in eenzame nachten worden opgefrist met gelakte vingertoppen.

Misschien is het verdorven er zo tegenaan te kijken, maar ik heb zo lang kunnen leven van andermans schaamte dat dit er ook nog wel bij kan: elke vrouw tegen wie ik ooit een woord heb gezegd, heeft op zijn minst het geluid van mijn tong in haar oren gehad. ■